18/03/2024

Το ύψωμα του χαρταετού την Καθαρά Δευτέρα

/ Παράδοση

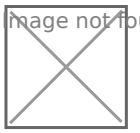

- **Γράφει ο Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας**

Ο **χαρταετός** δεν υψώνεται τυχαία την **Καθαρά Δευτέρα**. Μας προκαλεί να υψωθούμε και εμείς πνευματικά στον νοητό ουρανό των υψοποιών αρετών μέσα από την ταπείνωση, την προσευχή, την νηστεία, την διαρκή εγρήγορση. Μας προκαλεί να πετάξουμε, όπως ο αετός, το υπερήφανο πουλί που ζει στα ψηλά βουνά. Αυτό που το θέλγουν τα ψηλώματα, οι απάτητες κορυφές, που αρέσκεται στα δύσκολα και τα επιδιώκει, που επιθυμεί το φως, που θέλει να αγναντεύει από ψηλά την θεϊκή δημιουργία, που πετά εκεί που σπάνια μπορούν να το ακολουθήσουν άλλα πτηνά.

Μας προκαλεί να πετάξουμε και εμείς ομοιάζοντάς του στα υψηλά αποφεύγοντας το σούρσιμο στα χθαμαλά! Μας προκαλεί να φθάσουμε στις δυσπρόσιτες κορυφές πετώντας και όχι έρποντας. Να φθάσουμε και να αγναντέψουμε από ψηλά όλη την φύση που απλώνεται μπροστά μας και θαυμάζοντάς την με όλη την δύναμη της ψυχής μας να αναφωνήσουμε: «Ως εμεγαλύνθη τα έργα Σου, Κύριε, πάντα εν σοφία εποίησας» (Ψαλμ. 103, 24).

Για να υψωθεί, όμως, ο χαρταετός χρειάζεται τα ζύγια του, δηλαδή το χαλινάρι του, από το οποίο κατευθύνεται μέσα από το σπάγγο, να είναι σταθερά και με ίσες αποστάσεις. Όσο καλός και μεγάλος και αν είναι ο χαρταετός, όσο μεγάλη ουρά και αν έχει, αν τα ζύγια του δεν προσεχθούν δεν σηκώνεται και αν σηκωθεί για λίγο πάλι ξαναπέφτει. Μας θυμίζει τους εαυτούς μας που δεν έχουμε ζυγίσει καλά τις δυνάμεις μας και προσπαθούμε να ξεκινήσουμε τον αγώνα της σαρακοστής επιπόλαια. Για να αγωνισθούμε σωστά και να ανέβουμε πνευματικά χρειάζεται να ζυγίσουμε τον αγώνα μας, να ζυγίσουμε τις δυνάμεις μας χωρίς υπερβολές, γιατί αν λίγο ξεφύγουμε, λίγο χαλαρώσουμε η λίγο σφίξουμε περισσότερο, τότε δεν ισορροπούμε και δεν ανεβαίνουμε στο ουράνιο στερέωμα.

Για μια επιτυχημένη ανύψωση ενός χαρταετού, αλλά και δική μας, ιδίως την περίοδο αυτής του πνευματικού σταδίου, χρειάζεται καλό προγραμματισμό, επίγνωση της δυνάμεως της ψυχικής αντοχής μας, οραματισμό και αγόγγυστη υπομονή. Το πέταγμα του χαρταετού και του δικού μας στο ουράνιο στερέωμα των αρετών είναι ένα πανηγύρι. Έτσι το νοιώθουμε, περιμένοντας το φύσιγμα του ανέμου, που θα μας δώσει την δυνατότητα να απολαύσουμε το πέταγμα αυτό. Βλέπετε χωρίς άνεμο δεν πετάει ο χαρταετός και χωρίς αερμώνια αύρα, δηλαδή χάρη Θεού, ούτε εμείς μπορούμε να πετάξουμε. Αν ο Θεός το θελήσει και πνεύσει άνεμος ευνοϊκός τότε και εμείς θα πετάξουμε.Εκείνος είναι η ανυψωτική μας δύναμη. Από εμάς περιμένει την υπομονή και το στιβαρό χέρι που θα βαστάσει σταθερά τον σπάγγο στο πέταγμα του χαρταετού. Αλλοίμονο, όμως, αν στις πρώτες αποτυχημένες προσπάθειες κλονισθούμε και εγκαταλείψουμε τις προσπαθειές μας. Ο επιμένων νικά. Αρκεί κάθε φορά να επικαλούμαστε τον Χριστό μας, και να ζητούμε την συνέργειά Του, αφού μόνον Αυτός μπορεί να μας

ανυψώσει, να μας δώσει φτερά αετού, για να μην ατονίσουμε, να μην αποκάμνουμε, αφού μόνον τότε για εμάς λέει ο Προφήτης Ησαΐας: «Πτεροφυήσουσιν ως αετοί. Δραμούνται και ου κοπιάσουσι, βαδιούνται και ου πεινάσουσι» (Ησ. 40, 31).

Αλλοίμονον, επίσης, αν φυσήξει πολύ δυνατός αέρας και ο χαρταετός πετάξει με μεγάλη ταχύτητα στο ουράνιο στερέωμα. Η τριβή του σπάγγου στα χέρια μας θα αναπτύξει στα δάκτυλά μας τόσο μεγαλή θερμότητα, ώστε να προκαλέσει εγκαύματα. Και το γρήγορο πνευματικό πέταγμα, νομίζοντας ότι θα πετύχουμε την πνευματική τελειότητα σε σύντομο χρονικό διάστημα, μπορεί να προκαλέσει εγκαύματα. Μήπως έτσι δεν συνέβη και με τον Ίκαρο, που τα τεχνητά του φτερά δεν άντεξαν τις θερμαντικές ακτίνες του ήλιου και έλιωσαν, με αποτέλεσμα αντί να απολαύσει τις ομορφιές του ουρανού να βρεθεί στα έγκατα της θαλάσσης!

Στο πέταγμά μας οφείλουμε να έχουμε επίγνωση των σωματικών μας ικανοτήτων, αλλά και να λαμβάνουμε υπ’ όψη μας τους πιθανούς κινδύνους που θα συναντήσουμε, αφού κατά την λαική παροιμία: «Του φρονίμου τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν». Πάντοτε, όμως, να ξεκινούμε με την επίκληση της θείας δυνάμεως, αφού είναι γνωστά τα λόγια του Κυρίου μας: «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιω. ιε΄ 5). Τεράστια είναι η δύναμη της προσευχής, αφού με αυτήν ο πειρασμός της άπνιας η της μεγάλης ταχύτητας του ανέμου, της κοπώσεως και της απογοητεύσεως φεύγει άπρακτος. Η προσευχή με την συνεχή επίκληση του ονόματος του Κυρίου μας, το «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», μας ενισχύει, για να μην σαλευθούμε και εγκαταλείψουμε τον αγώνα του πνευματικού πετάγματος σύμφωνα με τα λόγια του Προφητάνακτος; «Προωρώμην τον Κύριόν μου διά παντός, ότι εκ δεξιών μου έστι, ίνα μη σαλευθώ » (Ψαλμ. 15, 8).

(Πηγή: pemptousia.gr)